

de er alle overfyldte, og jeg har Fornemelsen af, at Lokomotiverne trækker alt, hvad de kan slæbe af med.

I Fjor fandtes der paa Finanslovsforlaget en Bevilling paa 90,000 Kr. som fast Bidrag til Opførelse af Tjenesteboliger for Jernbanernes Tjenestemænd rundt om i en hel Række Byer, blandt hvilke var nævnt Lillerød og Lyngby. Begge Steder trænges der i høj Grad til saadanne Tjenesteboliger, begge Steder er der Bolignød. I Fjor maatte Lyngby Kommune ofre nogle og tredive Tusinde Kr. til Boliger til husvilde, og hvis ikke Huslejenævnet havde udfoldet en fortrinlig Virksomhed derude, vilde Bolignøden have været endnu større i Aar. Der er nemlig anlagt en Fabrik, som har købt det ene Hus efter det andet, og hvis ikke Nævnet havde sat en Stopper for at smide Folk paa Gaden, vilde man, som sagt, have haft større Bolignød i Lyngby i Aar end i Fjor. Der er altsaa i høj Grad Trang til saadanne Tjenesteboliger; men det har ikke været mig muligt at finde mindste Spor af denne Bevilling paa det foreliggende Finanslovsforlag. Da jeg ikke kan antage, det skyldes en Forglemmelse, men at det er med Villie, Bevillingen ikke gentages i Aar, vil jeg henstille til den højtærede Minister at tage elskværdigt paa dette Spørgsmaal, ligesom jeg haaber, han gør det paa de andre Spørgsmaal, jeg har fremdraget. Og med denne Bevilling opnaar man jo ikke blot at skaffe Boliger til de paagældende Tjenestemænd, men man opnaar ogsaa at skaffe Arbejde og paa den Maade indskrænke Tallet paa dem, der er nødte til at nyde Understøttelse. Jeg er ganske enig med dem, der fra dette Sted har hævdet, at det er langt bedre at skaffe Arbejde end at yde Understøttelse. Ogsaa af den Grund vil jeg bede den højtærede Minister og Finansudvalget om saa vidt muligt at faa denne Bevilling genoptaget og helst i betydelig større Omfang end i Fjor, saa at man kan slaa to Fluor med eet Smæk: afhjælpe Bolignøden og skaffe Arbejde.

Jeg kan ganske slutte mig til de Betragtninger, som det ærede Medlem for Bornholms Amts 2den Valgkreds (Koføed) fremsatte om Enkeloven. Paa dette sene Tidspunkt er der neppe Anledning til at komme dybt ind paa Spørgsmaalet, men jeg vil dog gerne understrege det ønskelige i, at denne Lov revideres under Hensyn til den Dyrtid, vi nu lever under. Mange af disse stakkels Enker sidder meget haardt

i det. En hel Del af de Bestemmelser, der findes i Loven, saaledes Bestemmelsen om, hvor meget Enkerne maa have i Indtægt, virker nemlig nu helt anderledes, end Forudsætningen var. Der er derfor al Anledning til at foretage en Revision. Jeg vil haabe, i Tilslutning til det ærede Medlem, at det maa kunne lykkes at faa et Lovforslag derom gennemført i denne Samling.

Endelig vil jeg tillade mig at sige et Par Ord om en enkelt Gren af Dyrtidsforanstaltningerne, der, saa vidt jeg ved, ikke har været omtalt under denne Forhandling. Ved Loven af December 1915 blev det tilladt Kommunerne at gennemføre Bispisning af Børn i det hele taget og specielt af Børn i Skolerne. Hele dette Spørgsmaal er jo ikke nyt her paa Rigsdagen, det har i mange Aar atter og atter været fremdraget fra socialdemokratisk Side, men de Resultater, der hidtil er naaede, har jo været ret beskedne. Dyrtidsloven af December 1915 gav, som sagt, Kommunerne Bemyndigelse til at indføre en saadan Bispisning, og da den Kommune, for hvis Sogneraad jeg er Formand, straks benyttede Lovens Bestemmelse til at indføre Bispisning i samtlige Kommunens Skoler og Asylter, saa har jeg haft Lejlighed til at høre nogle Erfaringer, hvorom jeg gerne vil sige et Par Ord; navnlig ønsker jeg at fremføre nogle Eksempler, hentede fra et Par af Skolerne.

Da vi skulde gennemføre Bispisningen, henvendte jeg mig til Førstelærerne ved de forskellige Skoler og bad dem om at være os behjælpelige med Gennemførelsen af denne Ordning. En af disse Lærere — for Resten en konservativ Mand, der i øvrigt er en dygtig Lærer og en Lærer, som Børnene holder af — stillede sig, da jeg henvendte mig til ham om Sagen, saaledes, som konservative Borgere i Regelen stiller sig til dette Spørgsmaal: han mente, at der neppe var Grund til at gennemføre Sagen, og at neppe nogen af Børnene i hans Skole vilde deltage i Bispisningen. Men elskværdig, som Manden er, lovede han at gøre sit til at gennemføre denne Ordning saa godt som muligt, ja, han føjede til, at han var sikker paa, at hans Hustru vilde være behjælpelig dermed. Vi fik altsaa etableret Bispisning i denne Skole. En 3 Ugers Tid efter traf jeg Læreren og spurgte ham, hvorledes det gik, og det Svar, jeg fik, synes jeg var ganske interessant og oplysende. Han svarede mig nemlig: Det gaar storartet, det